

щатъ са и вовиратъ си главите подъ крилата; а недалече отъ тѣхъ са расхожда гиздавиятъ пролѣтни хубавецъ, щъркелъ, съ своите алени и джлги крака и съ своятъ алень клюнъ, и търси си нѣкой добивъ -- жаба, гущеръ или змя осойница. По улиците са расхождатъ кокошки подъ предводителството на своите горделиви султане — пѣтли; мирно и глупаво стоятъ по брѣговете на Тополка кравите, грѣятъ са на слънце, облизватъ своите измършавѣли ребра и очѣкватъ говѣдарьтъ, който въ това сжщо време ходи изъ кжща въ кжща, дека го черпатъ съ ракия и даватъ му хлѣбъ, сирене, пжржена сланина и други подобни ѣстиета, и той, за да угоди на стопанете, които му даватъ „наѣстися и напиться“, говори: „Вашата крава е чалашканъ добиченце -- се си пасе! Другите крави са гонатъ, бодатъ са, щъркелѣтъ; а вашето добиченце си пасе, пасе си!“ Разбира са, че дѣдо